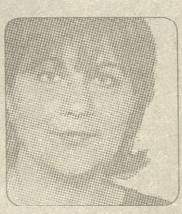
ΘΕΑΤΡΟΚΡΙΤΙΚΗ

«Bir gun gelecek»

Ο Νέαρχος Ιωάννου συστήθηκε στο κυπριακό κοινό ως θεατρικός συγγραφέας πέρσι με το «Senza storia». Η παράσταση του Θεάτρου Ένα δεν κατέβαινε με τίποτα ως το τέλος της σεζόν. Μας άρεσε ότι η σάτιρα του ήταν απόλυτη και ολοκληρωτική. Εξευτέλιζε και εκμηδένιζε το παρόν μας κι εμείς λέγαμε «καλά να μας κάνει». Το νέο έργο του Νέαρχου Ιωάννου ονομάζεται «Bir gun gelecek» («Θα 'ρθει μια μέρα») και αναφέρεται στο μέλλον μας. Άραγε αυτό είναι που μας πείραξε; Γι' αυτό αντιδράσαμε; (Εδώ ανοίγω μια παρένθεση και αναιρώ τον πληθυντικό. Δεν πήρα τον παλμό των συνθεατών μου στην πρεμιέρα έτσι που καθόμασταν στα τραπεζάκια με τα ποτά και τα τσιγάρα μας). Συνεχίζοντας, λοιπόν, στο πρώτο πρόσωπο ενικού, δηλώνω ότι το «Bir gun gelecek» δε μου άρεσε όχι επειδή εκχυδαΐζει προοπτικές και ελπίδες, ούτε επειδή προβάλλει το παρελθόν με μια σαρωτική γενίκευση, και ούτε επειδή απορρίπτω την ιδεολογία ισοπέδωσης, με την οποία σμίγει τα άξια και τα ανάξια. Ολα αυτά μπορεί να τα προσάψει κανείς σε έναν πολιτικό αρθρογράφο ή δοκιμιογράφο. Ο θεατρικός συγγραφέας κρίνεται με άλλα μέτρα.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Το έργο χαρακτηρίζεται από μεγάλη προχειρότητα. Αν το περσινό ήταν senza storia, αυτό είναι χωρίς δομή. Όσο κι αν θέλεις να το κατατάξεις στην κατηγορία της «σπονδυλωτής σατιρικής επιθεώρησης» η έλλειψη αισθητικής ισορροπίας μεταξύ των σκηνών και η μηχανική τους συγκόλληση υποβαθμίζει το θέαμα. Το κείμενο είναι ρηχό και ακατέργαστο. Ο συγγραφέας το απαλλάσσει από τέτοια βασική λειτουργία, όπως είναι η διαγραφή προσώπων, επειδή οι μοναδικές φιγούρες που έχουν χαρακτήρα και κοινωνική ταυτότητα είναι τα επτά πρόσωπα τα δανεισμένα από το «Senza storia», που ο συγγραφέας τοποθετεί στη μετά τη λύση εποχή. Το νέο κείμενο δεν γέννησε νέα πρόσωπα και τον περισσότερο χρόνο τον αφιερώνει στη σάτιρα γνωστών δημοσίων ανδρών. Πολύ χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ο σκηνοθέτης Αντρέας Χριστοδουλίδης δεν προτιμά το μακιγιάζ για να παρουσιαστούν ο Ντενκτάς, ο Κληρίδης, ο Κούρος, αλλά χρησιμοποιεί μάσκες υπερμεγέθεις, φωτογραφικά πορτρέτα, δηλαδή η πολιτική σάτιρα αρκείται σε παρουσίαση ανδρικέλλων και όχι στη μίμηση χαρακτήρων.

Το έργο χαρακτηρίζεται από μεγάλη προχειρότητα. Αν το περσινό ήταν senza storia, αυτό είναι χωρίς δομή. Όσο κι αν θέλεις να το κατατάξεις στην κατηγορία της «σπονδυλωτής σατιρικής επιθεώρησης» η έλλειψη αισθητικής ισορροπίας μεταξύ των σκηνών και η μηχανική τους συγκόλληση υποβαθμίζει το θέαμα. Το κείμενο είναι ρηχό και ακατέργαστο

Τα προβλέψιμα αστεία και ο κοινότυπος σαρκασμός χαρακτηρίζουν το μακροσκελές αφιέρωμα στον «Homopy theeus Kypreus». Ο σκηνοθέτης αναγκάζεται να ζωηρεύει το θέμα μοιράζοντας τη δράση μεταξύ σκηνής και οθόνης, αλλά η επανειλημμένη χρήση του ευρήματος σταματάει να είναι διασκεδαστική.

Οι αδυναμίες του κειμένου καλύπτονται στην παράσταση από το ιδιαίτερα ζωηρό κι έντονο παίξιμο των ηθοποιών. Είναι όμως κρίμα και σπατάλη οι έξι νέοι και καλοί ηθοποιοί να παγιδεύονται για δεύτερη χρονιά στους ίδιους τύπους. Στην αρχή της πορείας του «Ενα» ο Αντρέας Χριστοδουλίδης επέλεγε έργα δύσκολα, πειραματικά, χωρίς να έχει στη διάθεσή του τις απαιτούμενες υποκριτικές δυνάμεις. Και τώρα, διαθέτοντας μια τέτοια εξάδα νέων, όπως είναι η Ειρήνη Κωνσταντίνου, Χριστίνα Χριστόφια, Έλενα Δημητρίου, Σωτήρης Μεστάνας, Μαρίνος Ξενοφώντος, Σώτος Σταυράκης, δεν πάει πια στα δύσκολα.

Τελειώνοντας, θέλω ακόμα μια φορά να επιβεβαιώσω ότι το αν καταλογίζω στο έργο πολιτικά και ιδεολογικά πταίσματα ή όχι, είναι δική μου υπόθεση. Το ότι το «Ενα» διάλεξε κείμενο στο οποίο είναι δύσκολο να στηρίξει μια καλή παράσταση είναι υπόθεσή του Θεάτρου Ενα.

• Σκηνοθεσία: Αντρέας Χριστοδουλίδης.
Κοστούμια: Μαρίνα Νικολαΐδου.
Παίζουν: Έλενα Δημητρίου, Ιωάννα Καμένου, Ειρήνη Κωνσταντίνου, Σωτήρης Μεστάνας, Ξένιος Ξενοφώντος, Σώτος Σταυράκης, Χριστίνα Χριστόφια